

zsidó szellemi értékek valamikor majd az emberiség dédelgetett kincseivé, Palesztina megismét a világ központjává válik, ahol a zsidó génusz majd virágozni fog.⁵ Ez közvetett formában azt jelentette, hogy Smolenski a zsidóságnak Palesztinába való visszatérésére számított, de nemcsak arra, hanem arra is, hogy a világ irányítása a hitük alapján onnan fog megvalósulni. Ismét az *úrrá válásztottság* fogalomkörébe botlunk ezen a szinten. Ugyancsak az előzményekhez tartozik az, hogy amíg 1800 és 1900 között a világ lakossága megduplázódott, addig a világ zsidósága megnégyszereződött (2,5-ről 10,6 millióra). Kelet-Európában pedig, még a nagymértékű kivándorlás ellenére is ennél nagyobb volt a szaporodás, hiszen 90 év alatt négyszereződött meg a zsidó lakosság létszáma (1820: 1,6 millió, 1880: 4, 1910: 5,6 millió).⁶ A kivándorlás egyik cél-országa ekkoriban az Osztrák-Magyar Monarchia magyar területe volt, ahol pl. Magyarországon a zsidó lakosság létszáma 1800 és 1900 között, egy évszázad alatt egyenesen megtízszereződött.⁷ Ekkora szaporodást csakis erőteljes bevándorlás eredményezhetett,⁸ ugyanis másutt Európában a lakossági létszám változása általában nem haladta meg a két évszázadonkénti duplázódás mértékét.

A zsidóság életkörülményeit és európai szerepét tárgyalta Bazelben 1897-ben az első Cionista Világkongresszus is.⁹ A közfelfogással ellentétben ezen a kongresszuson nem a világalum kérdéseit vitatták meg, hanem Herzl fölvetése alapján azt, hogy a zsidóságnak mindenképpen olyan saját államot kell létrehoznia, amit a köztörvény véd. Egy új állam létrehozása azonban nem egy pillanatszerű esemény, annak több feltétele is van és a megvalósításhoz az eseményeket irányítani is kell. A cionizmus ezt követően tömegmozgalommá vált, aminek során földművesek, gyári munkások, termelésirányítók, vállalkozók, tudósok és értelmiségiek tömegesen indultak el Palesztina felé.

Dimont ezt a változást forradalminak véli és a sikeres forradalom általa felállított hármas szakasza alapján elemzi. Eszerint a forradalmi változás végrehajtása általában három lépcsőben, szakaszban történik. Az első szakasz az eszmésítés. Ezt értelmiségiek eszméi alapozzák meg. Izrael létrehozásában ezt a *Haskala* jelentette. Ennek során a cionisták kidolgozták az eljövendő állam elméleti alapjait, körvonalozták az állam sajátosságait.

Ezt követte a második szakasz, az ún. *politikai* szakasz, ami a terület megszerzését, és betelepülését jelentette.

Hogy ezt megtehessek, először földhöz kellett jutniuk. Ezért a zsidó tőke segítségével megkezdődött Palesztinában a területek fölvásárlása. Ennek hatására Palesztinában a sivatagos területek ára is felszökött, a cionista mozgalom mégis komoly összegek kifizetésével vásárolta meg a területet. A mozgalom pénzügyi háttérét zsidó, ill. zsidó származású bankárok, nagytőkések adták. Amikor 1948-ra a zsidó állam, Izrael létrejött, a zsidók már több millió dollárt fizettek ki a földterületért, ahol aztán 83 ezer telepes 233 falut hozott létre, és ahol egyben 5 millió fát is elültettek. Mindezt olyan területen, ahol 1880-ban mindössze 12 ezer zsidó élt, és a terület kopár sivatagos volt.¹⁰

A második szakaszt tehát a zsidó nagytőke segítségével jellemezte, ami megvásárolta Palesztina több részét, és oda a kelet-európai zsidóság a századfordulót követően

---

⁵ Dimont (1994), p.: 410.

⁶ de Lange (1991), p.: 61.

⁷ Az 1785-ös 75 ezerből 1900-ra 846 ezer lett. Lásd: Glatz (1996) Ferenc: *Magyarok Krónikája*, 2. Kiadás, Officina Nova, Budapest, pp.: 102, 195, 243, 343, 373, 390, 393, 445, 485, 525.

⁸ A cionizmus jegyében Palesztinába vándorló zsidóság első állomása a Monarchia volt, de sokan itt is maradtak, nem vándoroltak tovább. Lásd Watt lábjegyzetét: Hitler (1972), Adolf: *Mein Kampf*, Radius Book/Hutchinson, London, p.: 52.

⁹ de Lange (1991), p.: 65, Dimont (1994), p.: 412, Unterman (1991), p.: 49.

¹⁰ Dimont (1994), p.: 413.

megkezdhetette tömeges áttelepülését. Palesztina azonban angol fennhatóság alatt állott, ezért – különösen az I. világháborút követően – a zsidó származású értelmiségnek, diplomáciának és pénzügyi köröknek komoly mértékű tevékenységet kellett kifejteniük, hogy az angolok ellenszenvét lecsillapítsák. Ebben a szerepkörben a Rothschild báróknak,¹¹ az angolok által immár lovaggá ütött nemeseknek komoly szerepük volt. Rothschild ultimátumot intézett az angolokhoz: ha nem támogatják a palesztinai zsidó állam létrejöttét, megalapítását, akkor bankháza fejre állítja az angol gazdaságot.¹² Üzenetével nem a levegőbe beszélt, a Rothschild bankháznak erre meg is volt a gazdasági ereje, de a politikai lehetősége is. Kezdetben az angolok ellenállása miatt létrejött gondokon úgy akart Herzl túllépni, hogy más földrajzi helyet keresett a zsidó állam számára. A legesélyesebb jelöltje Afrikában Uganda volt. Ettől az ötlettől eredően viszont Herzl teljesen elveszítette a népszerűségét.¹³

Az első betelepülési hullám Palesztinába azonban jóval a mozgalom meghirdetése előtt, már 1881-ben megkezdődött. Évente mintegy 20 ezer zsidó hagyta el akkoriban a cári Oroszországot. 1891 után ez a szám évente 50 ezerre emelkedett, ám a menekültek zöme a Habsburg Monarchián keresztül menekülve Bécsben leragadt,¹⁴ és csak töredékük jutott Palesztinába. Már egyértelműen a cionista mozgalom szellemében jött létre a második betelepülési hullám, ami 1904-ben kezdődött el.

Az I. világháború harci cselekményei alapvetően átforgatták az európai nemzeti közösségeket. A világháborút követő kommunista forradalmakban a helyi zsidóság szerepe meghatározó volt, hiszen a munkáspártok, a szakszervezetek irányítói, vezetői zömmel a zsidó értelmiség soraiból kerültek ki. Így volt ez a németországi kommunista forradalommal is. A zsidóság helyzete ezért megint csak élesen megváltozott, a zsidóellenesség már erőteljes erőszakot sejtetett. Újabb Cionista Kongresszust 1919-ben Budapesten tartottak, ahol ezekkel a kérdésekkel is foglalkoztak.¹⁵

Izrael valódi megalakítása 1917-tel kezdődött el, miután Lord Lionel Walter Rothschild a második cionista kongresszuson jóváhagyta a tervezetet, és fiára Náthán Rothschildra ruházta a kivitelezést. Lionel halála után (1915) Náthán az angol külügyminisztert, Arthur Balfourt utasította a zsidó hazának a birodalom keretein belül, Palesztinában történő megteremtésére. Rothschild nyomására a Népszövetség a Balfourt-diktátumot 1922-ben elfogadta, beiktatta. A palesztinai zsidó állam valóságos létrejöttét végül is a versailles-i békeszerződésektől számíthatjuk.¹⁶

A trianoni békediktátumokban kiemelt szerepet játszottak a nyugati pénzvilág, elsősorban a nemzetközi pénzkölcsönző bankok mögött álló társadalmi csoportok, dinasztiák. Ők, pedig keményen kiálltak a zsidó állam létrejötte mellett, és súlyosan büntették azokat, akik a zsidó értelmiség által vezetett kommunista forradalmakat megbuktatták, leverték. Így pl. Németországot, és különösen Magyarországot.¹⁷

Az állam létrejöttét követte a harmadik szakasz. Dimont szerint ebben a szerepkör először megint csak a politikusoké lett, akik a *cionista evangéliumot* elterjesztették a zsidók

---

¹¹ Hancock (1993), Graham: *The Sign and the Seal*. Mandarin, London (Eredetileg: W Heinemann, London, 1991), p.: 398 hivatkozik David Rothschild londoni bankár állítására, miszerint ő Jézus közvetlen leszármazottja, akinek isteni feladata lesz a Harmadik Templom fölépítése és oda a Szövetség Ládájának a visszaszállítása.

¹² Carr (1958), William Guy: *Pawns in the Game*, Angriff Press, Hollywood, California, pp.: 87-88.

¹³ Dimont (1994), p.: 413.

¹⁴ Lásd Watt lábjegyzetét a Hitler (1972) pp.: 52-53 oldalakon.

¹⁵ Carr (1958), p.: 104.

¹⁶ Carr (1958), pp.: 100-101.

¹⁷ A trianoni békediktátumok Magyarországra vonatkozó büntető adatait lásd részletesebben Ambrosy Anna munkájában, Ambrosy (2001), Anna: *The Brave Nation*, Hungarian Life, Melbourne, pp.: 38-43.

között.¹⁸ A már betelepült államot meg kellett szervezni, az angol államigazgatás alatt létre kellett hozni a saját államigazgatásukat, megszervezni az oktatást, a honvédelmet, a diplomáciát. Miután létrehozták az új államot, akkor következtek a hivatalok, a *hivatalnokok*, akik aztán megfelelően irányították is az állami életet, működtették a társadalmat.¹⁹ Az állam azonban ekkor még nem volt önálló, még az angol fennhatóság alá tartozott, ezért a 'hivatalnokok' rejtetten építették ki a jövőbeni önálló állam intézményeit, elsősorban annak a jövőbeli haderejét, ami aztán 1948-ban sikerrel védte meg a környezet katonai nyomásától az önállóvá kikiáltott államot.

Minthogy Izraelbe főként a kelet-európai zsidók vándoroltak ki olyan területekről, ahol már a baloldali eszmék 'megvalósultak', ezért aztán vitték magukkal a szocialista és az európai nacionalista eszméket is.²⁰ Izraelben a hagyományosnak, a bennszülöttnek tekinthető szefárdi, és a frissen bevándorolt askenázi zsidó szemlélet összeütközött. Izrael lakosságának a zöme ma már askenázi eredetű, és élesen szemben áll a nyugat-európai, amerikai, ill. palesztinai eredetű szefárdi zsidósággal. Ennél azonban sokkal komolyabb eszmei tehertétel az, hogy Izraelben a lakosság többsége valójában nem is istenhívő. Az oroszországi áttelepültek hozták magukkal hitetlenségüket, esetleg éppen istentagadó felfogásukat.²¹

A mai zsidó szellemi élet ezért elsősorban továbbra sem Izraelben virágzik, hanem még mindig a diaszpórában. A mintegy 16 milliós zsidóságnak alig több mint a fele él csak Izraelben. Koestler a *Jógi és a komiszár* c. tanulmányában elemezte ennek a mai zsidó önazonosságra vonatkozó hatását, és állapította meg lehangoltan, hogyha a zsidóság nem követi az ősi imáit, ami szerint az anyaországba való visszatérés a legszentebb cél, akkor már el is veszítette zsidó mivoltát. Minthogy ő maga, megtapasztalva az izraeli felfogást és életformát, nem vállalta azt, ezért föl is adta zsidó azonosságát. Az ortodox, ill. hívő vallási felfogás szerint azonban a zsidók önálló állama mindaddig nem jöhet létre, amíg a Messiás meg nem mutatja magát, ezért Izrael létét ők törvénytelennek tekintik és a hitükkel ellentétesnek tartják az oda való korai visszatérést, sőt, mi több, egyáltalán a cionizmus eszméjét hitükkel ellentétesnek vélik.²²

A zsidóságnak a XIX. századot jellemző népszaporulata azonban a XX. századra leállt, sőt meg is fordult.²³ Az ok többek között az volt, hogy a kelet-európai zsidóság ekkorra valójában már nem falusi, hanem a nyugati zsidósághoz hasonlóan városi életet élt, és különösen a Szovjetunió területén a családokban felnövekvő gyermekek száma nagymértékben lecsökkent. Így 1931. és 1941. között a statisztikák a zsidóság létszámának immár a csökkenését jelentették, nem pedig a korábban egyértelmű növekedését.²⁴

Palesztina zsidó állama, ahogy láthattuk, létrejöttét követően még évtizedekig nem volt önálló. Erre korábban csupán ígéretek hangzottak el. Az áttörés a II. világháborút követően,

---

¹⁸ Itt Dimont szavait idéztem, ami szerint a cionizmus mégis csak több mint egyszerű mozgalom, hiszen az 'evangélium' leginkább dogmagyűjtemény értelemben fogható fel.

¹⁹ Dimont (1994), p.: 406.

²⁰ De Lange (1991), p.: 64. Ennél azonban több is történt. Ber Borochov a cionizmust és a marxizmust egyesítve hozta létre a *Poala Zion* mozgalmat, a Cionista Munkapártot (p.: 132).

²¹ Sholl (2002), Andrew: *Completed Jew*, Comsoda Communications, East Keilor, p.: 5.

²² A mai hívő zsidóság hangadó képviselői hevesen ellenzik is a cionizmust. *A cionizmus ellentétes a zsidósággal* címmel tartott erről Mose Arie Friedman bécsi főrabbi megnyitó beszédet a cionistaellenes rabbi konferencián, Bécsben, 2004. július 1-én. *Függetlenség* 2004.09.03. 09:27. A német eredeti a *Phoenix* folyóirat 2004/3. számában jelent meg. (Fordította: Hejj). De Lange (1991), p.: 132-n mutatja be a jeruzsálemi zsidóság falfeliratát, miszerint a júdaizmus és a cionizmus szöges ellentétek.

²³ Sanning (1983), Walter, N.: *The Dissolution of Eastern European Jewry*, Institute for Historical Review. Torrance, pp.: 34,37 50202, 203, 204, 229. De lásd de Lange (1991), p.: 136 oldalon bemutatott ábráját is.

²⁴ Sanning (1983), pp.: 231.

1948-ban történt meg, amikor a már csendben fölépített katonai erővel és politikai szervezéssel kikiálthatták Izrael államát, amit a nemzetek világközössége, az Egyesült Nemzetek Szervezete már jóvá is hagyott. Izrael első elnöke, Háim Weizmann büszkén nyilatkozhatta az önállóságot nemzetközi politikai szinten elismerő szervezetről, hogy „*A Népek Ligája a mi eredményünk*”.

A háttérben ezzel párhuzamosan új politikai szerveződés jött létre, megkezdődött az Új Világrend kialakítása, amire a Világkormány a jellemző. Ezzel egyidejűleg más folyamat is megkezdődött: a III. világháború előkészítése. Az atomfegyverek birtokában ez általános világégést jelentett volna, de az ötvenes évek elején ez még nem fenyegetett. 1952. január 12-én, Budapesten Emánuel Rabinovich a világ minden tájáról összegyűlt rabbik előtt kijelentette: „[...] a III. világháború 5 éven belül lejátsszódik, és ezzel megkezdődik a fehér faj felszámolása”. A cionizmus itt már átcsapott tisztán faji kérdésbe, és meghaladta már a ‘*vissza Palesztinába*’ jelszó tartalmát, és nyílt hatalmi és uralkodási kérdéssé alakult. Rabinovich továbbá még azt is kijelentette, hogy a győzelem természetesen a zsidók oldalán lesz, és akkor majd ők megtiltják a fehér emberek egymással való házasságát, azaz az utolsó fehér generáció azokban az években születik meg. „*Néhány ezer zsidó élet nem nagy ár a végső győzelemért: mi királyok leszünk, a goyok meg szolgák*”.²⁵ A legutóbbi libanoni, a Hezbollah elleni háború ezt a gondolatot nem tagadja, sőt, inkább erősíti.

1956-ban, a Szezei-csatorna Egyiptom részéről történt államosítása ürügyén megindult katonai előkészületek is Rabinovich felfogását látszottak igazolni. A Szovjetunió ugrásra készen állott, hogy haderejével megvédje Egyiptom döntését, amivel államosította a Szezei-csatornát és ellenőrzése alá vonta az azon átmenő hajóforgalmat. Egyiptom döntését ugyanis a nyugati szövetség hadereje veszélyeztette, hiszen egy monopólium esett ki a kezükből, és annak a lehetősége, hogy a szovjet haderőt korlátozzák a világ tengereire való kijutásában. Az eseményeket a Szezei-válság néven ismerjük.

Ámde 1956-ban közbejött a magyar forradalom és ezt a ‘merész’ tervet áthúzta. A szerző még emlékszik a Duna partján álló orosz páncélos katonára, aki a Dunát a Szezei-csatornának vélte, hiszen őt oda indították. Helyette a magyar szabadságharc vérbefojtásáért kellett fegyvereivel embereket, gyakran nőket és gyerekeket mészárolni, védtelen polgári személyek vérént ontani, gyilkolni. Ahogy ezt a mai Izrael katonai ereje is gátlástalanul tette Libanonban. A magyar szabadságharc miatt a Szovjetunió katonailag alkalmatlanná vált a szezei kaland megvívására, és ezzel a III. világháború esedékessége is elmaradt, hiszen a korábban a szovjetrendszeret eszmeileg támogató nyugat-európai értelmiség szemét a magyar szabadságharcot vérbe fojtó Vörös Hadsereg brutalitása felnyitotta, ezért szembefordult a kommunizmussal és a szükséges támogatást megvonta a világhódítóktól. Szeze mégis megmaradt egyiptomi főnhatóság alatt és immár azon szabadon átkelve, az arab haderő ismét közvetlen Izrael határaihoz került, ahonnan legközelebb 1967-ben indíthatott támadást.

Rabinovich gondolatmenetét értelmezve az lenne tehát a magyarság legfőbb bűne még ma is, hogy a lázadásával, a szovjet haderő lekötésével meggátolta a világhódító terv megvalósulását? A Szovjetunió összeomlott. Amit a szovjeteknek kellett volna véghezvinniük – Nyugat-Európa kommunizálását – az elmaradt. Közben eltelt 50 év és hiába hozták létre az Európai Uniót, amelynek a szerepe a szovjetével azonos lenne, ez idő alatt Nyugat-Európa lakossága kibújt a nullaszintű egyenlősdi alól.

Magyarország meg teljes intenzitással kapta meg a nemzetközi pénztöke büntető hadjáratát: a Gyurcsány–Kuncze kormányzatot. A féktelen demagóg hazudozással, a társadalmi szolidaritás, az állam társadalmat szervező szerepének sárba taposásával, az

---

²⁵ Carr (1958), pp.: 105-106.

oktatás, az egészségügy lerombolásával azóta is küzdünk. Az Európai Unió kétséges szerepe közepette.

Érdemes ezen elgondolkoznunk! Petőfi Sándor híres versének refrénje ötlük fel:

Rabok legyünk, vagy szabadok?

Ez a kérdés, válaszatok!